

viligerede Staters Skibe fra Lande, der behandle danske Skibe eller Varer fra det danske Monarki ugunstigere end andre Landes Skibe eller Varer. Udvalget har derfor fundet Anledning til nærmest efter den tydske Toldlovs Forbillede at foreslaa en saadan Bestemmelse optaget i Lovforslaget, Men da Usikkerheden af en saadan Tillægstolds Paalæg dog til en vis Grad vil afhænge af Omstændighederne i det konkrete Tilfælde, idet der f. Ex. ikke vil være Grund til at paahyde Forhøielsen, hvor Landets egne Borgere kunne forventes at ville komme til at betale den, har Udvalget, saaledes som ogsaa er Tilfældet efter den tydske Toldlov, nøiedes med at foreslaa, at den skal kunne paahydes ved kongelig Anordning.

Til Lovforslagets § 7.

Denne Paragrafs 2den Passus, saalydende: „Tøndemaal af tørre Varer skal derhos, naar det af Toldvæsenet forlanges, af vedkommende Klarerer og paa hans Bekostning foranstaltes optaget ved autoriserede Maalere, hvor saadanne ere ansatte, eller, hvor de ikke findes, ved andre paalidelige Mænd“, har Finanzministeren foreslaaet udeladt, da der efter den eventuelle Bestaaelse af Lovforslagets Bestemmelse om Ophevelse af Kultolden samt af det ovenfor fremsatte Vædringsforslag om Fortoldning af Væbler og Varer efter Vægt istedetfor efter Tøndemaal ikke længere vil have Brug for samme.

Heri er Udvalget enigt.

Til Lovforslagets § 16.

Under Litra b. Ordene „Daaser eller Glasfer af Metal“ foreslaar Finanzministeren omhyttede med „Metalbeholdere“ i Henhold til Bemærkningerne under „Farvestoffer“ ovenfor.

Heri er Udvalget enigt.

Til Lovforslagets § 20.

Da Tharaen ifølge den gjældende Ret altid kan fordres undersøgt, og enhver Afvigelse fra den lovbestemte Thara til den klarerende Bedste tages til Følge, har Udvalget fundet, at den nye Regel, hvorefter der kun tages Hensyn til den udfundne Forskjel, naar den udgjør $\frac{1}{5}$ af den anordnede Tharas Størrelse, gaar de Handlende for nær, og derfor stillet et Vædringsforslag til denne Paragraf, hvorefter der altid skal tages Hensyn til den virkelige Thara, naar den blot er befunden at være 5 pCt. mindre end den anordnede.

Til Lovforslagets § 34.

I forrige Samling vedtog Landsthinget efter Udvalgets Flertals Forslag at henvise Pafhusleiens Størrelse til Fastsaettelse ved kongelig Anordning, idet man fandt, at den ifølge sin Natur egnede sig til at reguleres paa denne Maade. Muligheden heraf kunde blive praktisk, naar f. Ex. den private Pafhusleie til et givet Tidspunkt steg saaledes, at det kunde blive fordelagtigt at lade de indførte Varer forblive henliggende i Statens Pafhuse, der dog ikke bør kunne benyttes i saadant Diemed. Paa den anden Side har man under Forhandlingerne i Udvalget med stor Styrke henvist til den større Betyggelse, som de Handlende ville føle ved, at Pafhusleiens regelmæssige Størrelse er lovbestemt. Begge de anførte Formaal fyldestgøres formentlig ved det nedenfor stillede Vædringsforslag, hvorefter de lovbestemte Lagter midlertidig kunne forøges eller formindskes, naar Regjeringen skjønner, at der er foregaaet en saavæsentlig Forandring i den almindelige Pafhusleie, at den gjør en Forandring ønskelig, og i Betragtning deraf er hele Udvalget gaaet ind paa at foreslaa Bestemmelserne om Pafhusleie gjenoptagne i Lovforslaget, dog med visse Forandringer i de foreslaaede Sæfser, der særlig ere begrundede i, at man ikke har fundet Anledning til ved Fastsaettelsen af Pafhusleiens Beløb at tage Hensyn til den for vedkommende Vare forestredne Toldsaft,